

Nicolai som knuste ruta

Jeg husker godt mine skoleår
jeg husker dem som det var i går,
Jeg husker rektor'n og lærer'n vår
og'n Nicolai som ikke hørte.
Den stakkars gutten var nesten døv,
det var vel grunnen til han var så
sløv.
Bestendig ble det noe tull og tøv
når lærer'n ham om noe spurte.

Jeg husker særskilt et frikvarter,
en vinterdag mens det kraftig sner,
det var'n Nicolai og jeg og'n Per,
som kastet sneball derute.
Og Nicolai han ble overfalt,
han kastet sneball som det livet
gjaldt.
Med ett så hørte vi at noe smalt –
da Nicolai han knuste rute.

Og da vi siden i klassen satt
for hvert et ord lærer'n sa, han skvatt
og hele tiden han tenkte at
nå snakker lærer'n om ruta.
Med store øyne og røde kinn,
han satt der, plutselig som en vind,
nu kommer rektor i klassen inn
og gutta tenkte straks på ruta.

Hva har De nu? – rektors spørsmål
var,
Religion! lærer'n gav til svar.
De er vel flinke de barn De har?
Jeg har vel ikke no' her å gjøre.
Men da nå rektor ved katetret stod
da så han Nicolai så rød som blod.
Han tenkte – han der kan vel ikke
no'
han må jeg sandelig høre.

Det ble så stille som i en grav
da rektor Nicolai det spørsmål gav
Hvem førte Israel over det Røde
hav?
Det va'kke meg kjære dere!
Han mintes ruta og hørte ei.
Hva var det du sa, var det ikke deg?
Å jo, herr rektor, det var nok meg,
men jeg ska'kke gjøre det mere!

Kanskje var Nicolai en av disse elevene på Blomhaug skole i 1928.